

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Alec Blenche

Cronicile Pădurii

Pădurea Cântătoare

ilustrații de Alexia Udriște

*Pădurea Cântătoare
Un spectacol pe cinste pg. 6*

O veste minunată pg. 16

Festivalul Frunzelor pg. 24

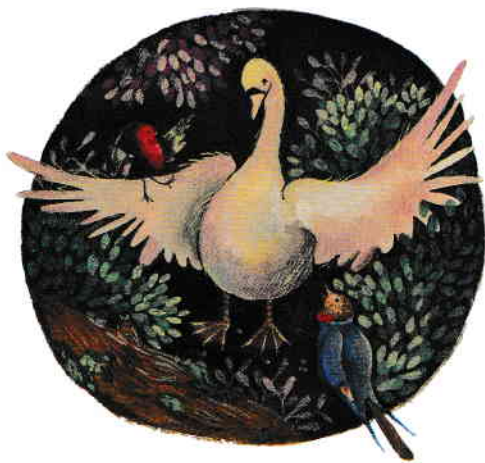
Lumina din scorbură pg. 36

Despărțirea pg. 48

Duelul pg. 58

Regăsirea pg. 70

Pădurea Cântătoare *Un spectacol pe cinste*

Pădurea Cântătoare este cel mai frumos loc din lume, sau cel puțin așa spun toți cei care trăiesc acolo. Dacă, din întâmplare, ajungi să o vizitezi, vei înțelege cu siguranță numai decît și nu vei mai vrea să pleci niciodată. Copacii înalți, florile parfumate, vîntul care adie ușor printre frunzele verzi și toate vietățile care trăiesc acolo fac din Pădurea Cântătoare un loc cu adevărat magic. Iar peste toate acestea, ați ghicit, este plină de muzică. Și nu orice muzică: muzica păsărilor.

Pădurea Cântătoare se află nu prea departe de Lacul Adormit. Chiar în această seară pe malul lacului, lângă zăvoi, are loc un spectacol deosebit. Nalba, o lebădă albă, împreună cu partenerul său, Nelu, vor dansa pentru toți cei prezenți unul dintre cele mai îndrăgite spectacole de balet, *Lacul lebedelor*.

7

Nalba este o prezență extrem de îndrăgită și de admirată printre păsările din pădure. Este delicată și foarte talentată la balet pe apă, o artă pe care puține păsări o stăpînesc. Umblă mereu îmbrăcată cu cele mai elegante haine, iar la gât poartă un colier de perle strălucitoare.

Partenerul ei, Nelu, nu este la fel de stilat ca Nalba. El nu a apucat să vadă lacurile aurite ale Parisului și nici nu a trăit vreodată alături de lebedele de viță nobilă din grădinile castelelor regale englezești, așa cum făcuse Nalba. Însă este un lebedoi sincer și serios și asta îl face să fie o pasăre pe cinste, iar Nalba știe acest lucru.

Se pregătiseră câteva săptămâni bune pentru acest spectacol și toată suflarea păsărească a pădurii era de față. Coccoțate peste tot, pe ramurile copacilor din zăvoi, pe pietre sau unele peste altele, toate păsările pădurii voiau să vadă spectacolul.

În primul rând, chiar pe malul lacului, pe o creangă de salcie, stăteau membrii importanți ai comunității: fazanul Fagio, cel mai iscusit croitor din împrejurimi, ciocănitoarea Moko, un meșter tâmplar apreciat pentru măiestria lucrărilor sale, bufnița Guga, cea mai pricepută bucătăreasă din zonă, și coțofana Pica, cea pasionată de sport, o personalitate apreciată mai ales în rândul tinerilor. Era de față, bineînțeles, și cioara Korvu, primarul pădurii, care era mereu îmbrăcat în negru, iar pe cap avea o pălărie la care purta o pană albă de porumbel.

Undeva în dreapta, într-un foaier, stătea orchestra „Pene mici”, formată din vrăbii, pițigoii și pitulici. Iar în fața lor, îmbrăcat într-un frac negru elegant, era domnul Klop, un cormoran mai în vârstă, extrem de serios, care era atât dirijor, cât și un regizor renumit. Vrăbiuțele erau violoniste iscusite, în vreme ce pitulicile cântau minunat la contrabas. Pițigoii, pe de altă parte, formau secțiunea de suflători; cântau cu dibăcie la trompete, flaute și alte instrumente de suflat. Undeva în stânga foaierei stătea Dona, privighetoarea, cea mai apreciată cântăreață din pădure.

Nu departe de aceștia, pe trunchiul unui copac bătrân căzut în apă, se furișaseră câțiva pui. În față stătea Dada, un pui gri de lebădă care visa să ajungă mare balerină, lângă ea stătea mândru Bulbul, un pui de privighetoare care se visa mare tenor al pădurii, iar câțiva pași mai la dreapta se afla Robin, un pui de măcăleandru micuț și jucăuș. El nu știa ce vrea să devină și nici nu voia să se gândească la asta. Era prea preocupat de cine era deja, adică un pui de măcăleandru pus pe șotii și gata de joacă la orice oră din zi sau din noapte. Nici nu știa exact ce căuta el acolo. Ah, da, de fapt venise să își însoțească prietenii și să participe la petrecerea de după, unde abia aștepta să guste din preparatele doamnei Guga și să se joace cu ceilalți pui de păsări de-a v-ați ascunselea prin copaci.

Deodată își făcu apariția în zbor și se așeză pe o creangă, chiar în fața scenei, pelicanul Puf, bine cunoscutul maestru de ceremonii al pădurii.

— Hmm... hmm, își drese el glasul încet, apoi porni să prezinte artiștii cu vocea sa inconfundabilă. Stimate păsări și păsăroi ai pădurii cântătoare, avem onoarea de a o avea printre noi pe distinsa lebădă balerina Nalba, membră a baletului lebădesc de la Moscova și balerină de elită a cârdurilor lebădicești regale din Marea Britanie, școlită pe malurile Senei de cei mai mari profesori și coregrafi lebădari. Alături de partenerul său și bunul nostru prieten Nelu, vor interpreta în seara aceasta dansuri din baletul *Lacul lebedelor*. Să-i aplaudăm.

Întreg zăvoiul izbucni în chiote și fluierături, fluturări de aripi și ciugulit de ciocuri. Mulțimea de păsări era nerăbdătoare. De mult nu mai avuseseră parte de un asemenea spectacol.

După ce se liniștiră, domnul Klop ridică aripa dreaptă, cu care ținea un pai uscat, și le făcu un semn scurt vrăbiuțelor, care începură să cânte, apoi urmară pitulicile și în scurt timp pițigoii. Dona, privighetoarea, dădu și ea glas unui tril fermecător.

Cele două lebede își făcură apariția. Se înserase bine, iar razele lunii luminau suav mișcările delicate ale perechii de balerini. Câteva clătinări și legănări, învârteli și fluturări, și mulțimea era cuce-rită. Apoi, cei doi se ridicară și făcură câțiva pași pe apa limpede. Deodată se scufundară în apă... și întreg auditoriul își ținu răsuflarea câteva secunde bune, până când Nalba și Nelu reapărură artistic, fluturându-și aripile mari în lumina lunii. Încă două piruete și apoi muzica se opri brusc.

Mulțimea începu să vuiască și ropute puternice de fluturări de aripi și chiuituri se abătura asupra celor doi.

Apoi începu să curgă peste ei o ploaie de flori și crenguțe, muguri și lăstari aruncate de cei prezenți ca un omagiu pentru spectacolul oferit.

Dada era de-a dreptul cucerită. Trăise fiecare mișcare, fiecare gest și fiecare fluturare de aripi ale celebrei dansatoare, în vreme ce Bulbul fusese atent mai mult la orchestră și la distinsa cântăreață Dona. Cât despre Robin, se cam plictisise, dar se bucură când își dădu seama că spectacolul era pe terminate și urma acum distracția mult așteptată.

Seara artistică se încheie cu încă un dans nostalgic al perechii de balerini, dar și cu un mic concert al privighetorii Dona, acompaniată de orchestra „Pene mici“, spre deliciul lui Bulbul.

După spectacol se strânsă cu toții în poieniță, acolo unde bufnița Guga și ajutoarele ei pregătiseră mâncare pentru toată lumea. Porumb fiert, nuci și castane coapte, castraveciori murați, cartofi pe băț sau morcovi fidea, fiecare putea găsi ceva delicios de mâncat. Veni până și primarul Korvu, un personaj nu prea sociabil. Însă voia bună îl atrase chiar și pe acesta la petrecerea de seară.

Orchestra „Pene mici“ cânta de zor, iar păsările se ospătau și stăteau la palavre.

Fazanul discuta cu lebăda Nalba despre ultima modă de la Paris și Londra, în vreme ce Moko, tâmplarul, fusese acaparat de o gaiță care își dorea neapărat o nouă scorbură mai aproape de lac.

Într-un colț al poienii, coțofana Pica le arăta unor păsări mai tinere câteva mișcări de aerobic, iar privighetoarea Dona era înconjurată de admiratori care îi cereau să urce încă o dată pe scenă ca să-i încânte cu trilurile ei fermecătoare.

